

Ο ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ **ΤΕΥΧΟΣ ΚΑ'.**

ΕΤΟΣ Α'.

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

ΤΗ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1881.

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

1881

Εἰς τὸν ἀπεριμέτρητον
καὶ ἀχανῆ του κάδδον,
ὁ φέρων εἰς τοὺς ὤμους του
ἀμέτρων μυριάδων
τὸ βάρος ἐτῶν χρόνος,
ἰδοὺ καὶ πάλιν ἔρχεται
τὴν λάγνηνον νὰ χύσῃ,
καὶ τῆς κλεψύδρας τῆς ζωῆς
τὸ ὕδωρ νὰ αὐξήσῃ
ὁ φθείρων αὐτὸ μόνος.

Εἰς τῶν ἐτῶν τὴν ἄλυσσιν
τὸν σκορπεῶντα κρίκον
νὰ προσαρτήσῃ ἔρχεται,
καὶ ἄλλον εἰς πηλίκον
ἀπειροῦ διαιρέσεως
νὰ γράψῃ νέον ἀριθμὸν
σημαντικὸν ψηφίων

εἰς τὸ πολύπτυχον αὐτοῦ
καὶ μέγιστον βιβλίον,
βιβλίον τῆς γενέσεως.
Τὸ ἐλλειψῶδες στάδιον
διήνυσεν ἡ σφαῖρα
τὸ τέρμ' αὐτὸ καὶ τὴν ἀρχὴν
εὐρίσκει, καὶ ἡμέρα
ὡς κόρη γαλιναία
τὴν ἀπαντᾷ, καὶ τῆς ζωῆς
κρατοῦσα τὴν φιάλην
κορέννυσι τὴν δίψαν τῆς,
προπέμπουσα καὶ πάλιν
τὸν εὐζωνον δρομέα.
"ὦ! ὑπὸ ποίους οἰωνοὺς
δεχόμεθα αἰσίους
τὸ νέον ἔτος ταραχὰς
εὐνάζον ἐγκαρδίου
ἐπὶ τῆς παροικίας μας!

ΤΟ ΕΝΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ (*).

Μετά τὰ αξιοθρήνητα γεγονότα τοῦ τελευταίου Ρωσο-τουρκικοῦ πολέμου, ἄτινα κατέστησαν τὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς θέσιν δυσχερεστάτην, τὸ μέλλον αὐτῆς παρίστατο ὑπὸ ζοφερὰν ἀποψιν, καὶ πᾶς τις κατονοεῖ ὅτι μόνον καρδία γενναίου ψυχῆ καὶ χεὶρ στιβαρὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τῶν δυσχερειῶν. Αἱ κατενεχθεῖσαι πληγαὶ ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς παρελθούσης ἀναλγησίας καὶ μετριότητος τῶν ἰθυόντων τὰς τύχας τῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑπὸ τοῦ καταστρεπτικοῦ πολέμου τοῦ ἀπορροφήσαντος καὶ αὐτὰ τὰ λείψανα πάσης ἰκμάδος, δὲν ἠδύνατο νὰ θεραπευθῶσιν, εἰμὴ παρὰ Κυριάρχου, περιβεβλημένου τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν, καὶ ἱκανοῦ νὰ σκιάσῃ τὸ παρελθὸν καὶ εἰσέλθῃ ἀγερώχως καὶ ἀποφασιστικῶς εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀναμορφώσεως καὶ διαπλάσεως τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς· ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου ἀπητεῖτο ἡ αὐταπάρνησις καὶ ἡ εἰλικρίνεια ἐκεῖνη, ἣτις κοσμεῖ τοὺς ἡγεμόνας, ὁσάκις πρόκειται νὰ καταβάλωσι θυσίας, ἵνα σώσωσιν ἀφ' ἐνὸς τὴν ἐθνικὴν τιμὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἱκανοποιήσωσι τὰς ἐκ τῆς ἀτυχῆς ἐκβάσεως τοῦ πολέμου ἐπιβληθείσας διεθνεῖς ὑποχρεώσεις.

Τοιοῦτον Κυριάρχην καὶ σωτῆρα τῆς Αὐτοκρατορίας εὔρεν ἡ Τουρκία τὴν Α. Α. Μ. τὸν Σουλτάνον Ἀπουλ Χαμητ ἀναβάντα εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων Του ἐν περιστάσει δειναῖς καὶ ἀναλαβόντα τὸ ἔργον τῆς διασώσεως μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ ἐπιμονῆς ἀξίας νὰ προσελκύσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν συγχρόνων καὶ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μνημεῖον ἀνεξάλειπτον ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἐξετάζων δὲ τις τὴν ἱστορίαν τῆς Αὐτοκρατορίας βλέπει ὅτι οὐδεὶς τῶν προκατόχων τοῦ νῦν εὐκλεῶς διέποντος τὰς τύχας αὐτῆς ἐπεδείξατο τοσοῦτον ζῆλον καὶ πατρικὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους καὶ τῶν ὑπηκόων Αὐτοῦ, νυχθημερὸν ἐργαζόμενος μετὰ τῶν ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν σπουδαίων ζητημάτων τῶν ἀφο-

ρώντων εἰς ὕψιστα συμφέροντα τῆς Αὐτοκρατορίας.

Οὐδεὶς τῶν ὄντι ὁ μὴ κατανοῶν μετὰ πόσις ψυχικῆς ἀθυμίας ἐδέησε νὰ ὑπογράψῃ ἡ Α. Α. Μ. τὴν Συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου πρῶτον, καὶ αὐτὴν τὴν ὀπισσοῦν ἠπιωτέραν τοῦ Βερολίνου ἀκολούθως. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ τελευταίου διεθνῆς ἐγγράφου, ὑπῆρξεν ἀναπόφευκτος ἀνάγκη « ἀνάγκη καὶ Θεοὶ πείθονται », νὰ δοθῇ πλήρης καὶ εἰλικρινὴς ἐκτέλεσις τῶν ὑποχρεώσεων, ἃς ἀνέλαβεν ἡ Αὐτοκρ. Κυβέρνησις ὅσον καὶ ἂν ἦσαν αὐταὶ βαρεῖαι καὶ ἀπεχθεῖς πρὸς τινὰς τῶν ὑπηκόων τῆς Αὐτοκρατορίας· οὐχ ἥττον ἀνάγκη ἀνυπερέβλητος ὑπῆρχεν ἡ πρὸς τὴν ἐσωτερικὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀναμόρφωσιν ὧθησιν τῆς κυβερνητικῆς μηχανῆς. Ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος δὲν ἐδίστασεν ἐνώπιον τοῦ μεγαλείου τοῦ ἔργου.

Ἐκλέξας ὑπουργοὺς ἀξίους νὰ κατανοήσωσι τὰς προθέσεις του, προέβη θαρραλέως καὶ ἐπέτυχεν ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐφαίνετο καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον αἰσιοδόξους δυσκατόρθωτον καὶ προβληματικόν. Ἐδέησεν ὅμως ν' ἀναπτύξῃ δραστηριότητα καὶ μεγαθυμίαν ἀσυνείθιστον εἰς τὰ χρονικά τῶν ἡγεμόνων τῆς Ἀνατολῆς.

Ζῆλος ἄοκνος, ἡ καθ' ἡμέραν καὶ ἐν νυκτὶ συγκαλέσεις τῶν ὑπουργικῶν Συμβουλιῶν ὑπὸ τῆ προεδρείαν τῆς Α. Μ. ἡ μέριμνα τοῦ περιποιηθῆναι καὶ δικρωτίσαι τὸν κλῆρον, τὰ πάντα ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν, καὶ ἐστέφθησαν, ὁμολογητέιν, μετ' ἐπιτυχίας ἀπροσδοκῆτου. Τὸ ἐγεγρῆν ζήτημα τοῦ Δουλσίνου ἐκρέματο, ὡς ξίφος Δαμοκλέους, ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας, σύμπατα ἡ Εὐρώπη συνεκινήθη, καὶ ὁ Σουλτάνος μόνος ἀτάραχος μετὰ τῶν ἀξίων ὑπουργῶν του ὑπεσχέθη τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ λύσιν. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐφάνη κατ' ἀρχὰς δυσκατόρθωτος καὶ πλεῖστοι τῶν δημοσιογράφων τῆς Εὐρώπης ἐθεώρουν αὐτὴν ὡς μέσον ἐπιτήθειον πρὸς ἀναβολὴν ἐπικειμένης πιέσεως. Τὸ ἔργον ὑπῆρξε τῶν ὄντι δυσχερὲς, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ πατρικὴ καρδία τῆς Α. Μ. δὲν ἠνείχετο νὰ θέσῃ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἀδελφοκτονίας τοὺς ὀθωμανικοὺς στρατοὺς κατὰ ὁμοθρήσκων Ἀλβανῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δυσκόλως ἡ

(*) Τὴν σπουδαίαν ταύτην πραγματείαν ἐραζόμεθα ἐκ τῆς « Βυζαντιδος ».

Η Α. Α. Μ. Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΗΤ ΧΑΝ Ο Β΄.

ἀρχαιότητος, ἤκμασεν ἐν Συρακούσῃσι ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ίέρωνος κατὰ τὰ μέτα τῆς τρίτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος. Αἱ ἀνακαλύψεις αὐτοῦ ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ἀνάγονται εἰς τέσσαρας ἰδιαιτέρους κλάδους αὐτῆς, τὰ καθαρῶς μαθημα-

τικά, τὴν μηχανικὴν, τὴν ὑδροστατικὴν καὶ τὴν ὀπτικὴν. Ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἦτο μόνον θεωρητικὸς νοῦς. Ἄν ἦτο μόνον τοιοῦτος, δὲν θὰ ἀπῆλυε βεβαίως τῆς ἐπιστημονικῆς δόξης, ἧς μέχρι τῆς

Ὁ πρῶτος ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ΙΣΜΑΗΛ ΠΑΣΣΑΣ.

σήμερον ἀπολαίει. Ἰσως ἤθελε λησμονεῖν, ἢ πάλαι ποτὲ περὶ τῆς ἐπιπέδου τῆς ἀριστίας. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ὅταν παύσονται, διὰ τινος ὑλικῷ ἐνδύματος. Πολλοὶ θὰ ἤγνούσαν καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Βυζαντινοῦ ἀρχιτέκτονος Ἀνθιμίου, ἂν δὲν τὸν ὑπενθύμιζεν εἰς τὰς ἐπιγενεστέραις γε-

νεὰς τὸ ἔργον τῆς μεγαλοφυΐας του, ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὁ χρόνος εὐκολώτερον καταστρέφει χειρόγραφα ἢ μνημεῖα τέχνης. Τὰ συγγράμματα ἀποφυλλίζονται, καίονται, ἐξαφανίζονται· τὰ μνημεῖα καὶ καταστρεφόμενα ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀφίνουσι μάρτυρας τῆς ποτὲ ὑπάρξεώς των τὰ ἑρείπια· τὰ ἑρείπια ὀμιλοῦσιν, ἢ τέρρα τῶν συγγραμμάτων δὲν ἀναγινώσκειται.

Α'.

Καὶ εἰς μὲν τὸ καθαρῶς μαθηματικὸν τμήμα τῆς ἐπιστήμης, ὁ Ἀρχιμήδης εἶνε ὁ πρῶτος ἀνευρῶν τὴν σχέσιν τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον, σχέσιν ἣν ἀνεκάλυψε δι' ἀπλουστάτης γεωμετρικῆς κατασκευῆς, χρησιμεύουσης σήμερον ὡς ὑπόδειγμα εἰς πᾶσαν μέθοδον διὰ προσεγγίσεως ἐφαρμοζομένην εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν καμπύλων γραμμῶν. Παρατήρησεν ὅτι, ἐὰν ἐγγράψωμεν καὶ περιγράψωμεν δύο κανονικὰ πολύγωνα τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ πλευρῶν εἰς περιφέρειαν κύκλου, καὶ διπλασιάσωμεν συνάμα τὸν ἀριθμὸν τῶν πλευρῶν ἑκατέρου τῶν πολυγώνων τούτων, ἢ μεταξὺ τῆς περιφερείας καὶ τῆς περιμέτρου ἑκάστου τῶν πολυγώνων διαφορά, βαίνει βαθμηδὸν ἐλαττωμένη καὶ τέλος δύναται νὰ καταστῇ μικροτέρα πάσης δυνατῆς ποσότητος. Ἐλαβεν ὅθεν, ὡς πρῶτα πολύγωνα, δύο κανονικὰ ἐξάπλευρα τὰ ὅποια διὰ διχοτομήσεως τῶν πλευρῶν μετέβαλεν εἰς δύο κανονικὰ δωδεκάπλευρα καὶ ἐξακολουθῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποδιαίρέσεως ἔφθασεν εἰς δύο πολύγωνα ἔχοντα 96 πλευράς. Παρατήρησε τότε ὅτι ἡ μεταξὺ τοῦ ἐγγεγραμμένου καὶ περιγεγραμμένου πολυγώνου διαφορά ἦτο σχεδὸν μηδενισμένη. Ἐλαβε

λοιπὸν τὴν μέσση ἀριθμητικὴν ἀξίαν μεταξὺ 21 καὶ 22, πλησιάζουσα μᾶλλον πρὸς τὸν δεύτερον τοῦτον ἀριθμὸν. Αὕτη ἡ σχέσις, ἂν καὶ μικρᾶς προσεγγίσεως, εἶνε τὴν σήμερον ἐν χρήσει δι' ἐργασίας ἐν αἷς δὲν ἀπαιτεῖται μεγάλη ἀκρίβεια, συνάμα δὲ ἐχρησίμευσε καὶ ὡς βάσις πάσης νεωτέρας τοιοῦτου εἴδους ἐρεύνης.

Πολλοὶ μετὰ τὸν Ἀρχιμήδη ἐνησχολήθησαν ματαίως περὶ τὴν εὐρεσιν τῆς ἀκριβοῦς σχέσεως τῆς περιφερείας πρὸς τὴν διάμετρον καὶ ἐπομένως περὶ τὸν τετραγωνισμὸν τοῦ κύκλου. Σήμερον ὅμως ἡ ἐρευνα αὕτη δὲν εἶνε ἐνασχόλησις ἢ τῶν ἀρχαρίων εἰς τὰ μαθηματικά ἢ τῶν μηδὲνως ξενισθέντων ἐν ταῖς γεωμετρικαῖς στοαῖς.

Τὰς λοιπὰς καθαρῶς μαθηματικὰς ἀνακαλύψεις τοῦ Ἀρχιμήδους δὲν θέλομεν ἀναφέρει, ἵνα μὴ κούρασωμεν τοὺς ἀναγνώστας, οἵτινες συνήθως ὀλίγιστα εὐαρεστοῦνται εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς πνευματικῆς τροφῆς. Ἀναφέρω μόνον ἀπλῶς ἐν συνόψει ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης ἐνησχολήθη καὶ ἔλυσε διὰ τῆς τότε γεωμετρικῆς ὁδοῦ τὰ πλεῖστα τῶν θεωρημάτων τῶν καμπύλων γραμμῶν, ἐπιφανειῶν καὶ ὄγκων μεθοδικῶς ἐν τοῖς περισωζομένοις αὐτοῦ συγγράμμασιν ἐκτεθειμένα. Σήμερον τὰ ζητήματα ταῦτα λύονται εὐκόλως διὰ τῆς νέας τῶν ἀπειροστώων ἀναλύσεως (analyse infinitésimale)· ὁ Ἀρχιμήδης ὅμως εἶνε τοσοῦτ' ἄλλοι ἀνώτερος ὅσ' ἂν εἶναμε χρῆσιν πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῶν ἢ μόνως τῆς γεωμετρίας. (1) (ἀκολουθεῖ).

(1) Σημ. «Γραφ. Κόσμου». Ἡ ἀνωτέρω πραγματεία ἀνεγνώσθη ἐν τῇ ΟΓ' συνεδριάσει τοῦ Ἑλληνικοῦ Συλλόγου ὁ «Παρθενῶν» ὑπὸ τοῦ κ. Ἡλίας Βαλσαμάκη.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. ΤΟ 1881.

Κίνησις Σαλονίων τοῦ Πέρα.—Οἱ Ἀραβῶνες τῆς Κ. Θηρεσίας Ζαρίφη μετὰ τοῦ Κ. Ἀντωνίου Βλαστοῦ.

ΑΤΜΟΠΛΟΥΝ ἀεικίνητον, τρέχον εἰς Ὠκεανὸν, ἄνευ πέρατος, βαδίζει ὁ ΧΡΟΝΟΣ. Βαδίζει πάντοτε ὡς τὸν Πλανώμενον Ἰουδαῖον, οὐδέποτε σταματῶν, οὐδέποτε ἀναπαυόμενος· ὡς δὲ φεύγοντες τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ ὄχθαι καὶ ὄρη καὶ πόλεις ἐξαφανίζονται ὀπισθεν, οὕτω βαίνοντος καὶ τοῦ Χρόνου, παρέρχονται καὶ ἄνθρωποι καὶ γενεαὶ καὶ βασίλεια μετὰ μόνως τῆς διαφορᾶς ὅτι τὰ τελευταῖα ταῦτα παρέρχονται ἵνα διὰ παντὸς καταστραφῶσι καὶ ἐξοντοθῶσιν.

τοῦτον, τοῦτο μόνον λέγομεν: ὅτι ἡ κοινωνία ἡμῶν θὰ ἦτο λίαν εὐτυχῆς ἂν πολλὰ τοιούτου εἶδους συνήπτοντο συνοικέσια, συνοικέσια εἰς ἀμφοτέρα τὰ μέρη ἐκπροσωποῦσιν οὐ μόνον με-

γάλην περιουσίαν, — ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ σπουδαιότερον — ἑλληνοπρεπῆ χαρακτῆρα καὶ φυσικὴν τῆς ψυχῆς εὐγένειαν.

Τὸ μέγα Ἀναβρυτήριον τῆς Τουλώνας.

ΡΟΥΒΕΝΣ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

(Ἴδε Τεῦχος Κ'. σελ. 226)

Παράφρων, ναί! διότι ἔρχονται στιγμαί, καθ' ἃς ἀμφιβάλλω ἂν ἦμαι κύριος τῶν φρενῶν μου, καθ' ἃς ἐρωτῶ μετ' ἀνησυχίας ἑμαυτὸν ἐὰν ἐσθέσῃ ἐν ἐμοὶ ὡς ἱερά λυχνία τῆς διανοίας!

Παράφρων! ὁ Τάσος παράφρων! . . . ἐλέησόν με, Θεε παντοκράτωρ! διότι ὁ θάνατος εἶναι μωριακῆς τῆς ἰδέας ταύτης προτιμότερος!

Καὶ ἔκρυψεν ἐν ταῖς παλάμαις τοὺς δεδακρυσμένους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ μέτωπον τὸ πεφλογισμένον.

Ἀνήσυχος ἐν τούτῳ καὶ τεταραγμένη, ὡχρὰ δὲ ὡς ἡ Θεοτόκος ἐνώπιον τοῦ ἐσταυρωμένου, ἐφαίνετο ἡ Κορνηλία ὡσεὶ φοβουμένη ἀπαίσιόν τι-

να κρίσιν τῆς ἀσθενείας καὶ παρακαλοῦσα τὸν ἀδελφὸν, τὸν παρεκίνει ν' ἀπέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον του.

— Σὲ ἠνώγλησεν ὁ κόπος τῆς ὁδοιπορίας καὶ εἶναι καλὸν ἵνα ζητήσας τὴν ἀδειαν τοῦ Κυρίου Ρουβενς ἀπέλθῃς εἰς τὴν κλίνην σου.

Ἦγειρεν ὁ Τάσος τὸ μέτωπον καὶ ἠτένισεν εἰς αὐτὴν μετὰ ἤθους ἀφρημένου καὶ μετὰ τοῦτο, παρακολουθῶν τὴν Κορνηλίαν ὡς βρόφος εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὑπακούων, κατέλιπε τοὺς οἰκοδεσπότας θλιβομένους διὰ τὸ πάθημά του.

— ὦ τὸν δυστυχῆ νεανίαν! ἐψέλισεν ἡ Μαρία,

Δουλτσίνιοι Σωρικοί.

ἅμα τῶν ξένων μακρυνθέντων.

— Ἴδου πῶς κατήντησεν ὁ μεγαλοφρέστερος τῆς ἐποχῆς ἄνθρωπος! Ἴδου δι' ὁποίων βασάνων καὶ παθημάτων κερδίζεται ἡ δόξα! Μακάριοι οἱ ἄγνωστοι ἡμεῖς! Ἄς παρακαλέσωμεν, Μαρία, τὸν μεγαλοδύναμον νὰ μὴ βάλῃ ποτὲ τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ στέμμα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φιλάτων μας.

— Ἀμήν! ἐπεφώνησεν ἡ κυρία Ρουβενς: ἐπειδὴ ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἀπηυδνημένην διὰ τε τὰς πε-

ρὶ τῶν ξένων φροντίδας καὶ διὰ τὴν πένθιμον σκηνὴν ἣτις ἠνεψόχη πρὸ αὐτῆς, ἀπεσύρθη εἰς τὰ δωμάτιά της, ἀποχαιρετήσασα τὸν σύζυγον μετὰ περιπαθείας.

Ἡ ταραχὴ ἐν τούτοις τοῦ Τάσσου, ἀπελθόντος μετὰ τῆς ἀδελφῆς εἰς τὰ δωμάτια, κατέστη βιαιοτέρα, ἀντὶ νὰ πραινῆθῃ καὶ ἐδείκνυσεν ἐπιφανέστερον χαρακτῆρα παραφροσύνης. Ἄλλ' ὅτε ἡ Κορνηλία ἤλπιζε νὰ τὸν ἴδῃ ἡσύχως ἀποκοιμώ-

Ἴδε προσχαρῆς ἐμπρός σου,
Τῆς μητρός σου
Ἄκουσε τὸ κοῦφον βῆμα.

Ἐγὼ φεύγω σπεύδων ὅπου
Λύπαι μὲ καλοῦν ἀνθρώπου,
Ἄλλὰ σὺ δὲν εἶσαι μόνος.
Περιττὸς ὁ ἄγγελός σου,
Τῆς μητρός σου
Ὅταν ἀγρυπνῇ ὁ πόνος.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐνόησασα τοὺς φί-
λους, τοῖς ἔνευσε μετὰ χάριτος ἀνεκφράστου ὅ-
πως προχωρήσωσι περαιτέρω, προσέχοντες μὴ ἐ-
ξυπνήσωσι τὸ παιδίον.

Σὺτ εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης καὶ
φέρουσα τὸν λευκὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη, σὺτ!
τὸ ἀδελφάκι μου κοιμᾶται!

— Τὸ ἀδελφάκι σου, Βλανδίνη;

— Ναί ἀπόψε μᾶς τὸ ἔστειλεν ὁ πανάγαθος
Θεός, διότι εἴμεθα φρόνιμοι. Ἴδέτε ὁποῖαν ὠραί-
αν μηλόπητταν, ἰδέτε τὰ εὐμορφα παιγνίδια!...
τὰ ἔφερον εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πλευρόν του καὶ πα-
ραμονεύω μὴ καταβαίνωσιν ἀπὸ τοῦ πρόσωπόν
του καὶ ἄλλα γλυκύσματα.... σὺτ! ἐξύπνησε πάλ-
ιν, πρέπει νὰ τὸ ἀποκοιμήσω.

Καὶ ἐψάλεν ἄσμά τι ἄλλο καὶ σήμερον δημο-
τικὸν εἰς τὴν Φιλανδίαν.

Ἦμην νέα
Ἦ δειλαία!
Πάσης ἄλλης ἀβροτέρα
Κ' ἔλυον εἰς τὸν ἀέρα
Τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.
Ἄλλὰ τώρα,
Φρίκης ὦρα!...

Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,
Ἦ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς κολάσεως πυρσούς.

Εἶχον φρούδια
Δύο φεῖδια
Ἐνωμένα στόμα, στόμα!...
Ἦὼς τὰ ἔφαγε τὸ χῶμα
Τόσα κάλλη τρυφερά;
Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε,
Ἦ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς κολάσεως πυρά.

Λατρευταί μου
Κ' ἔρασταί μου

Κλάδους μ' ἔφερον μυρσίνης
Κι' ἄνθη ὅσα τῆς Δεσποίνης
Τὸ εἰκόνισμ' ἀπαιτεῖ.

Ἄλλὰ ποῖα
Βλασφημία!
Ἐρριπτον ἐγὼ γελῶσα
Τ' ἀνθοπλέγματα τὰ τόσα,
Ὅσα μ' ἔφερον αὐτοί.

Ἄλλὰ τώρα,
Φρίκης ὦρα!...
Τὸν Θεὸν παρακαλεῖτε
Ἦ ψυχὴ μου τυραννεῖται
Εἰς βασάνους ἀλγεινάς.
Κολασμένη
Εἰς τὰς φλόγας διαμένει
Καὶ ἡ Παναγία μόνη
Χεῖρα κραταιὰν ἀπλόνει
Καταργοῦσα τὰς ποινάς. (*)

Ὁ Τάσος ἤκουε μετὰ συγκινήσεως τὰ δημο-
τικά ταῦτα ἄσματα καὶ τὰ ἀνεκοίνωνεν εἰς τὴν
ἀδελφὴν του, διὰ τῆς εὐστροφῆς καὶ ἀρμονικῆς
διαλέκτου τῆς Ἰταλίας.

— Αὐτὰ, ἔλεγεν, εἶναι ἔργα ποιητῶν ἀγνώ-
στων, εἶναι ἀριστουργήματα, ἅτινα ὁμῶς θέλου-
σι διαιωνισθῆ. Θέλω ζῆ ἄρα καὶ ἐγὼ εἰς τὰ στό-
ματα τῶν ἐπιγενεστέρων; Θέλουσιν ἀπαγγέλει
μετὰ δύο αἰῶνας τοὺς στίχους μου, καθὼς σήμε-
ρον ἀπαγγέλλουσιν οἱ παῖδες τὰ ἄσματα ταῦτα;

— Αἱ ἀδελφέ μου! διατὶ ἐπιτηδεύεσαι βασα-
νίζων τὴν φαντασίαν σου; δὲν εἶναι ἀθάνατος
ἡ δόξα σου; ἡ Ἰταλία, ἡ Εὐρώπη, ὅλος ὁ κόσμος
δὲν κηρύττουσι μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ὄνομά σου;

— Εὐρίσκετο εἰς τὴν εἰρικήν τῆς Φερράρας
παράφρων τις συγκατάδικός μου, ὅστις ἐπίστευ-
εν ὅτι ἦτο Θεός καὶ οἱ σύντροφοί αὐτοῦ δὲν ἐ-
πλησίαζον εἰς αὐτὸν ἢ γονυπετοῦντες καὶ εὐλα-
θῶς, αὐτὸς δὲ ὁ δύστηνος ἐδέχετο τὰ χλευαστι-
κὰ ταῦτα τεκμήρια, ὡς ἂν ἦτο τοῦ Κόσμου ὁ
δημιουργός. Τίς μὲ βεβαιεῖ ὅτι δὲν εἶμαι καὶ
ἐγὼ παράφρων αὐτῷ παρόμοιος;

(ἀκολουθεῖ).

*) Δοξάζουσιν οἱ δυτικοὶ τὸ π ο υ ρ γ α τ ὀ ρ ι ο ν,
ὅπερ ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι δικαίως δὲν παραδε-
χόμεθα· ἡ δυτικὴ αὕτη δόξα ἐνθαρρύνει εἰς τὸ
κακοῦργεῖν τοὺς φαύλους, τοὺς ἐλπίζοντάς ποτε
τὸν παράδεισον.

ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΕΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Χιανὴ Ἰκανότης Καὶ Ὁξυδέρκεια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΛΑΣ.

Φρονοῦμεν ὅτι λέγομεν ἀλήθειαν γνωστὴν εἰς
πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Γραφικοῦ Κό-
σμου » λέγοντες ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν οὐ μόνον τῆς
Τουρκίας καὶ Εὐρώπης, ἀλλὰ συμπάσης τῆς ὑ-
ψηλίου ἐμπορίου διεξάγεται ὑπὸ τῶν τέκνων τῆς
ἡρωικῆς ἐκείνης νήσου τῆς κατεχούσης τὸ μονο-
πωλεῖον τῆς παραγωγῆς ἐξόχων ἐμπορικῶν χα-
ρακτῆρων, τῶν τέκνων τῆς γοητευτικῆς ἐκείνης
νήσου τῆς ἀποθανασίας πράγματι τὸ ὄνομα
αὐτῆς τόσον ἐν τῇ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὅσον καὶ ἐν
τῇ καθόλου τοῦ Ἐμπορίου ἱστορίας, ὑπὸ τῶν ΧΙΩΝ,
τῶν πιστῶν τούτων ἀντιπροσώπων τῆς ὀξυδε-
ρκείας καὶ τῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος διορα-
τικότητος.

ὑπὸ ἀκρατήτου πρὸς ἐμπορικὴν ἐνέργειαν ζέ-
σεως διακαίμενοι οἱ ΧΙΟΙ αἰσθάνονται ὅτι ἡ
νήσος αὐτῶν ἐστὶ λίαν μικρὰ ὅπως χρησιμεύσῃ
αὐτοῖς ὡς στάδιον διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς
ἐκτάκτου, τῆς θαυμασίου αὐτῶν δραστηριότη-
τος. Τὸ ἐπιχειρηματικὸν αὐτῶν πνεῦμα ζητεῖ
εὐρὺ χῶρον ὅπως ἐξαπλωθῇ καὶ ἐπιδείξῃ ἀπα-
σαν τὴν λαμπρότητα καὶ πολυτιμὸν ἀξίαν του.
Διὸ ἐγκαταλείποντες μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀ-
φθαλμούς τὴν προσφιλεῖ των ἐκείνην νῆσον ἐν ἣ
κατὰ πρῶτον εἶδον τὸ φῶς, ἀποχαιρετοῦντες
τοὺς περικαλλεῖς αὐτῆς λειμῶνας μὲ τὴν μεθυ-
στικὴν εὐωδίαν των, καὶ ἀποχωριζόμενοι τῶν
προσφιλεστέρων αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης ὄν-
των, ρίπτονται εἰς τὰς τέσσαρας τῆς γῆς γω-
νίας ἄνευ προστασίας, ἄνευ ὑποστηρίξεως ἀλλ'
ὡς κεφάλαια ἔχοντες τὴν ἐξοχὸν αὐτῶν φιλοσο-
φίαν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῶν ἐμπορικὴν ὀξυ-
δέρκειαν καὶ δι' αὐτῶν ἐπιτυγχάνουσι τὰ μεγά-
λα ἐκεῖνα ἀποτελέσματα ἅτινα τὸν γενικὸν ἀ-
πάντων προκαλοῦσι θαυμασμόν.

Ἦ ἡμετέρα πρωτεύουσα ἔχει τὸ εὐτύχημα νὰ

ἀριθμῇ τόσον ἐν τῷ τραπεζιτικῷ ὅσον καὶ ἐν τῷ
ἐμπορικῷ αὐτῆς κόσμῳ πλείστους Χίους ὁμογε-
νεῖς τιμῶντας πράγματι διὰ τῆς ἀκεραιότητος
τοῦ χαρακτῆρος των οὐ μόνον τὴν νῆσον ἐξ ἧς
κατάγονται, ἀλλὰ σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμόν.
Μεταξὺ δὲ τῶν Χίων ὁμογενῶν τῶν ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ, τῇ ἐμπορικῇ, ἀνηκόντων τάξει καὶ ὢν τὸ
γόητρον ὅπερ παρὰ τῇ ἡμετέρα κοινωνία ἀπο-
λαύουσιν ἐστὶ πάντοτε ζωηρόν καὶ ἀκμαῖον ὑ-
πέροχον ἀναντιρρήτως κατέχει θέσιν καὶ ὁ ἐκ
τῶν Χίων ἐκείνων μεγαλεμπόρων ὅστις τοσαύ-
της ὁμοθυμίας καὶ γενικῆς ἐν τῇ ἡμετέρα μεγα-
λουπόλει ἀπολαύει ὑπολήψεως, ὁ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΤΣΟΛΑΣ.

Φρονοῦμεν ὅτι ἀπατῶνται οἰκτρῶς οἱ διατει-
νόμενοι ὅτι ἡ κοινωνία τῆς ἡμετέρας πρωτεύου-
σης ἀπατάται ἐν τῇ ἐκτιμῆσει αὐτῆς· οἱ τὴν
στρεβλὴν ταύτην ἰδέαν ἀσπαζόμενοι εἰσὶ κακό-
βουλοί τινες οἰκτρῶς παρὰ τῇ δημοσίᾳ γνώμῃ
χρεωκοπήσαντες καὶ ἀπογυμνωθέντες κατὰ συ-
νέπειαν τῆς ἐκ μέρους τῆς τελευταίας ταύτης ὑ-
πολήψεως ἣν ἐννοοῦν νῦν νὰ παριστῶσιν— ὅπως
κολάσωσι τὴν αἰσχύνην των — ὡς μικρόνα καὶ
μεροληπτικὴν.

Τῆς ἀνωτέρω ἀληθείας οὔσης ἀδιαφιλονεική-
του, δύναται ἐξ αὐτῆς νὰ προκύψωσι πολυτι-
μοὶ διὰ τὸν κ. ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΤΣΟΛΑΝ τίτλοι. Καὶ
ὄντως χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὸ
ἀνεπίλειπτον αὐτοῦ ἐμπορικὸν καὶ κοινωνικὸν
παρελθόν, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὴν μέ-
χρι σεβασμοῦ ὑπόληψιν ἣν παρὰ πάσῃ τάξει,
— ἀνεξαρτήτως ἐθνικότητος καὶ θρησκευματος—
ὁ ἀξιότιμος οὗτος μεγαλέμπορος ἀπολαύει, ὅπως
συλλάβῃ ἰδέαν τινὰ τῆς μεγάλης τοῦ διαπρε-
ποῦς τούτου ὁμογενοῦς ἀκεραιότητος καὶ ἐκτά-
κτου ὑπὸ ἐμπορικὴν ἔπαινον τοῦ χαρακτῆρος αὐ-
τοῦ εὐθύτητος.

γός, ο πατριάρχης τῆς μεγάλης ρωσικῆς οικογενείας, καὶ πολὺ φυσικὸν εἶναι τὸ νὰ δέχεται τὰ τέκνα του εἰς τὸν οἶκον του ἀπ᾿ αὐτῶν τούλαχι- στον τοῦ ἔτους.

Τὴν ἐσπέραν λοιπὸν τῆς 1 Ἰαννουαρίου, τὸ παλάτιον ἀκτινοβολεῖ δι' ὅλης τῆς λάμπσεώς του, κοσμεῖται δι' ὄλων τῶν θαυμασίων του, πληροῦται δι' ὄλων τῶν ἀρμονιῶν του, καὶ μετ' ὀλίγον εὐγενεῖς μετ' ἀστῶν, χειρώναντες μετ' ἐμπόρων, στρατιῶται μετὰ χωρικῶν πλημμυροῦν ὁμοθυμαδὸν τὰ ἀνάκτορα. Ὁ λαὸς ἅπας προσκαλεῖται, καὶ ὁ λαὸς ἅπας φιλοτιμεῖται νὰ μὴ φανῇ ὅτι ἐλλείπει εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην. Ἐπέκεινα τῶν ἐξήκοντα χιλιάδων ἀτόμων διεισδύουσι κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν κατοικίαν, ὅπου ὁ ἡγεμὼν, ἐν μεγάλῃ στολῇ, συνοδευόμενος ὑφ' ὅλης τῆς αὐλῆς ἐν ἐπισήμῳ στολῇ καὶ αὐτῆς, διασχίζει τὰ πολυπληθῆ κύματα τοῦ περιέργου τούτου καὶ προσφιλοῦς ὁμίλου. Σταματᾷ ἐμπροσθεν τῶν συστάσεων τὰς ὁποίας σχηματίζουν, καὶ συνδιαλέγεται μετὰ τοὺς ταπεινοτέρους τοῦ ὄχλου, οἵτινες ἀποκρίνονται αὐτῷ εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Ἐννοεῖ καλῶς ὁ ἡγεμὼν οὗτος ὅτι εἰς αὐτὸν συγκεντροῦται ἅπαντα ἡ ἰσχὺς τοῦ λαοῦ τούτου, οὐ εἶναι ὁ κραταιὸς κηδεμῶν.

Ἄν ἐξαιρέση τις τετριμμένα, ἐσχισμένα τινὰ τρίχαπτα, ἴσως δὲ καὶ τινὰς διφθέρας, οὐδέποτε, εἰς τὸν χορὸν τῆς 1 Ἰαννουαρίου, οὐδεμίαν ἐπισυμβαίνει ἀταξία, καὶ τι πλέον τῶν δέκα ἢ δώδεκα χιλιάδων ἀτόμων συσσωρεύονται συγχρόνως, ὁ δὲ ἀριθμὸς οὗτος ἀνανεοῦται σχεδὸν κατὰ πᾶσαν τῆς νυκτὸς ὥραν. (ἀκολουθεῖ).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρά τοῦ ἀξιότιμου κ. Περικλέους Πελώνη ἀπεστάλη ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ «Γραφικῷ Κόσμῳ» τὸ ἐπόμενον καλλιπεπὸς ποίημα ὅπερ εὐχαρίστως καταχωροῦμεν ἐν ταῖς στήλαις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, εὐελπιστοῦντες ὅτι ὁ κ. Πελώνης θέλει τιμήσει τὸν «Γραφικὸν Κόσμον» διὰ τῆς ἀποστολῆς καὶ ἐτέρων προϊόντων τῆς

ποιητικῆς μούσης του. Ὁ κ. Πελώνης εἶναι γνωστός εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς κόσμον καὶ ὡς ποιητῆς τῶν «Χαμολουλούδων», τῆς τερπνοτάτης ἐκείνης ποιητικῆς συλλογῆς.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ (*)

Ρόδα καὶ κρίνα τῆς αὐγῆς
λουλούδια μυρωμένα
Μὲ τὰ θερμά μου δάκρυα
σᾶς ἔχω ποτισμένα.

Ὅταν γιὰ κόρη ἄπιστη
ἐσύναζα λουλούδια
Καὶ ἀπὸ πόνο τῆς καρδίας
τῆς ἔψαλλα τραγούδια,

Σεῖς μὲ παρηγοροῦσατε
μὲ τὴν γλυκεῖαν πνοή σας
Καὶ ἔλεγα τὸν βίον μου,
νὰ ἀπερνῶ μαζύ σας.

Ἄλλ' ἦταν ἡ παρηγοργιά
ἀγέρη μυρωμένο
Καὶ διάβηκε καὶ μ' ἄφησε
σὺν πρῶτα μαραμένο.

Ἦρθε σκληρὸ φθινόπωρο
κ' ἐρράγισ' ἡ καρδιά μου.
Εἶδα τὰ φύλλα σας ξερὰ
νὰ πέφτουσε σιμά μου.

Εἶδα στῆς γῆς τὴν ἐρημίαν
τὴν ἐρημὴν ζωή μου
Ἦ κόρη ποῦ ἠγάπησα
δὲν ἔγινε δική μου.

Ὡς ν' ἄρθη ἄλλη ἄνοιξι
νὰ δῶσ' ἡ γῆ χορτάρι
Πόσαις καρδίαις ὁ ἄδικος
ὁ χάρος δὲ θὰ πάρη.

(*) Ἐτονίσθη παρὰ τῆς ἀξιότιμου κυρίας Σουζάνης Νεράντζη Κλάδου.

Μωρὸς ἐκεῖνος ποῦ θαρρεῖ
τὸν κόσμον νὰ κερδίση
Ὅσον κι' ἂν λάμψη κι' ἂν χαρῆ
σὺν ἄστρο θε νὰ σβύση,

Λεβέντης ἔμουνα κ' ἐγὼ
στὰ εἴκοσί μου χρόνια
Δὲν πίστευα πῶς ὁ βορρῆς
θὰ κατεβάση χρόνια.

Μαράθηκ' ἡ καρδιά μου
δὲν ψάλλω πιά τραγούδι
Μ' ἂν ἀποθάνω ρίξετε
στὸν τάφον μου λουλούδια.

Περικλῆς Πελώνης.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΑΤΟΠΤΡΟΥ.

(ἐν χορῷ).

Ἐψῶ τὸ βλέμμα κάτοπτρον
ἐνώπιόν μου εἶδον,
εἰκόνα ἔρωτος, δι' οὗ
ἀπατηλῶν ἐλπίδων
τὰς ἀνταυγείας βλέπομεν
ἀντιπαρερχομένας
κ' ἐν τῇ γεννήσει των αὐτῇ
ἀμέσως σβεννυμένας.

Αἴφνης μορφὴ τις ἱλαρὰ,
ἐπίχαρις, γλυκεῖα,
ἐπὶ στιγμῆν ἐν τῷ λαμπρῷ
κατόπτρῳ εἰκονίσθη,
ἐφέρετο εἰς τὰ πτερὰ
στροβίλου καὶ ταχεῖα,
ἐν βλέμμα μόλις μ' ἔρριψεν,
ἀμέσως ἠφανίσθη.

Ἄλλ' ἔστω καὶ εἰς κάτοπτρον
συνάντησις βλεμμάτων
γοργή, ἀλλὰ διάπυρος,
δὲν εἶνε, ὄχι, πλάνη·
αἰσθάνομαι πικροὺς παλμούς
μυγίων αἰσθημάτων·
δὲν ἔπεσεν ὁ κεραυνός,
ἄμ' ἀστραπή ἐφάνη;

Καὶ πάλιν ἄς τὴν ἔβλεπα,
ὅπως καὶ πρὶν τὴν εἶδον!
ὑψῶ τὸ βλέμμα, τὴν μορφὴν
ἐμοῦ προσβλέπω μόνον.

Ἄ! πόσον εἶμαι ἄσχημος!
ἀνάξιος ἐλπίδων.
Εἰς τῆς ψυχῆς μου τὸν βυθὸν
ἄς κρύψω νέον πόνον.
Ἰω. Καμπούρογλου.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τῆς ἀγορᾶς οὐδὲν παρέχει τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τε τὴν οικονομικὴν καχεξίαν καὶ τὴν ὅλως ἀκατάλληλον δι' ἐργασίας ὥραν τοῦ ἔτους. Πράγματι, ἐν πλήρει δεκεμβρίῳ δὲν δύναται τις νὰ περιμένῃ ἔκτακτον τινα κίνησιν τοῦ ἐμπορίου, οὔτε βελτίωσιν τιμῶν ἐν οἰκονομικῷ ἐμπορεύματι, ἐνόσφ ἡ οικονομικὴ κατάστασις εἶναι ἀθλία, ἀλλ' οὐχ ἥττον ἐδικαιούτο τις νὰ ἐλπίζη ὅτι ἐκ τῶν ξένων ἀγορῶν, ἐνθα τὰ χρήματα ἀφθονοῦσιν, ἡδύνατο νὰ δοθῇ ὠθησίς τις τοῦλάχιστον εἰς τὰ προϊόντα τῆς ἡμετέρας χώρας. Δυστυχῶς τὰ πάντα εἶναι νεκρά, διότι ἡμεῖς μὲν κατατροχόμεθα ὑπὸ τῆς ὀσημέραι ἀυξούσης ἀναργυρίας καὶ δυσπιστίας, ἡ δὲ Εὐρώπη, ὡσεὶ συμπάσχουσα εἰς τὰ δεινά μας, ὑφίσταται τὴν αὐτὴν μετ' ἡμᾶς καχεξίαν εἶτε ἐκ πολιτικῶν λόγων εἶτε ἐξ ἄλλων. οὐς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωμεν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἐμπορικὴ κατάστασις τῆς ἀγορᾶς πολὺ μακρὰν εἶναι τοῦ νὰ ἦναι ἀνθηρὰ, καὶ ὅλαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας πάσχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον.

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΑ.

Συνήθως κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὥραν τοῦ ἔτους ἡ παρακαταθήκη τῶν σιτηρῶν ἔβαινε εἰς ἐλάττωσιν οὐχὶ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς σημαντικωτέραις ἀγοραῖς τῆς Εὐρώπης, τὸ μὲν ὡς ἐκ τῆς μεγάλης καταναλώσεως, τὸ δὲ ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως νέων ἀφίξεων. Ἐφέτος ὁμως αἱ ἐλπίδες τῶν κατόχων περὶ ἐπαισητοῦς ἀνατιμήσεως διεψεύσθησαν μέχρι τοῦδε, διότι ὡς ἐκ τῆς ἀφθόνου συχομιδῆς τῆς Ἀμερικῆς ἡ μὲν Εὐρώπη εἶναι ἀρκούντως καὶ τακτικῶς ἐφοδιασμένη, ἐνταῦθα δὲ ὡς ἐκ τῆς ἀζητησίας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἐξακολουθησάσης καλοκαιρίας, ἡ

μὲν παρακαταθήκη οὐδόλως ἐλαττοῦται, ἐνίσχυ-
ομένη ὑπὸ ἀλλεπαλλήλων ἀφίξεων, αἱ δὲ τιμαὶ
ἀδυνατοῦσι νὰ προσδεύσωσιν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
τάσιν τινὰ εἰς ὀπισθοδρόμησιν δεικνύουσιν. Ἐ-
ρχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος διαθέσιμα τὰ ἐξῆς ποσά:

Σῆτοι σκληροὶ	καὶ	10,000	ἄνευ	ζητήσεως.
» Γίρκας	»	11,000	ἴμ.	
» ἀπαλοὶ	»	220,000		
» ἀραβοσίτου	»	10,000		
» κριθῆς	»	30,000		

Τιμαὶ αἱ ἐπόμεναι: Σκληροὶ 58]60 γρ. 28—
30. Γίρκας 57]59 γρ. 27—30. Ἀπαλοὶ Βάρ-
νης 57]58 γρ. 25—27. Δουνάβεως 57]60 γρ.
26—30. Αἱ τιμαὶ τοῦ μὲν ἀραβοσίτου εἰσὶν ὀ-
νομαστικαὶ 15—15 1]2, τῆς δὲ κριθῆς περι-
στέφονται μεταξύ 12 1]2 καὶ 13 κατὰ τὴν
ποιότητα.

ΑΠΟΙΚΙΑΚΑ.

Τὰ κυριώτερα εἶδη, τὰ ἄξια μνείας, ὡς ἐκ
τῆς τακτικῆς ζητήσεως καὶ κινήσεως των εἶναι
οἱ καφφέδες, αἱ ζακχάρεις καὶ τὰ πετρέλαια. Καὶ
οἱ μὲν καφφέδες τιμῶνται ἀπὸ 8 μέχρι 10 λι-
ρῶν μὲ πωλήσεις καθημερινὰς 80—100 σάκ-
κων, αἱ δὲ ζακχάρεις ἀπὸ 195 μέχρι 200 γρ.
μετὰ ἑβδομαδιαίων πωλήσεων 500 περίπου σάκ-
κων, τὰ δὲ πετρέλαια σταθερὰ περὶ τὰ 56—57
μετὰ πωλήσεων 750]—8000 κιθωτίων καθ' ἑ-
βδομάδα. Ἡ παρακαταθήκη εἶναι μικρὰ, ἀλλ' αἱ
ἀφίξεις τακτικαί, καὶ τὸ περιμενόμενον πρᾶγμα
ἀρκεῖ ὅπως διατήρησιν τὰς σημερινὰς τιμὰς ἄνευ
πιθανότητος πρὸς ὑψωσιν ἐπαισθητὴν.

Τὰ μέταλλα καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη εἰσαγωγῆς,
ὡς καὶ τὰ ὑφάσματα εἰς ἐκπεσμόν.

ΕΞΑΓΩΓΗ.

Τὰ ἀφίονια μόνον ἔδειξαν κατὰ τὰς τελευ-
ταίας ταύτας ἡμέρας σημεῖα βελτιώσεως τῶν
τιμῶν, πωληθέντων τῶν μὲν Βαλουκ-κεσέρ μέ-
χρι 325, τῶν δὲ Μαλατιάς μεταξύ 285 καὶ 290.
Ἡ δὲ ἀγορὰ εἶναι εἰς στασιμότητα.

Τὰ μαλλία Κασσάππαση πρώτης ποιότη-
τητος ἐζητήθησαν ἐπίσης καὶ ἐπληρώθησαν μέχρι
γροσίων 9 1]2, συνεπεῖα τῆς ἐλλείψεως παρα-

καταθήκης. Ἐσχάτως ὅμως ἔγειναν πράξεις μέ-
χρις 9 γρ.

Τὰ τιφτικία δὲν ἐκινήθησαν εἰς Λονδῖνον,
καὶ ἔνεκα τῆς πανταχόσε ἀφθόνου παρακαταθή-
κης των, αἱ τιμαὶ ἔκλινον περὶ τὰ γρ. 23—26
κατ' ἄξίαν.

Τὰ λοιπὰ εἶδη δευτερεύουσαν κέκτηνται ση-
μασίαν, ἀλλ' οὔτε ἐπαισθητὴ εἶναι ἡ μεταβολὴ
τῆς θέσεώς των. Περὶ τούτων θὰ διαλάβωμεν ἐν
προσεχεῖ δελτίῳ, καὶ εὐχόμεθα μετὰ τὰς ἑορτὰς
ν' ἀναζωογονηθῇ γενικῶς ἡ ἀγορὰ, ὡς ἐλπίζεται.

Μ. Μ τράσογλους.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ.

Κύριός τις ἐδιηγείτο ἐνώπιον τοῦ Νοδιῆ ψευδοῦ
ἱστορίαν ἣν μόνον ἀνόητος ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ.
Ὁ Νοδιῆ ἐφαίνετο ἀκούων μὲ πολλὴν ἐμπιστοτύ-
νην. Μετὰ τὸ πέρας τῆς διηγήσεως ὁ Νοδιῆ λαμ-
βάνει τὸν λόγον ὡς ἐξῆς:

« ὦ! ὅτι μᾶς ἐδιηγήθητε οὐδόλως μὲ ἐκπλήσ-
σει, διότι εἰς ἐμὲ, ὅστις σὰς ὀμιλῶ, συνέβη τὸ
ἀκόλουθον ἐπίσης φοβερόν Ἐταξίδευσον μόνος
καὶ πεζός, ὅτε ἐκ τοῦ βάρους ἀγρίας τινὸς φά-
ραγγος, ὀρμῶσι πέντε κακοῦργοι, κύριέ μου! ἀ-
κόμη τοὺς βλέπω ὑψηλοὶ ὡς κυπάρισσοι! Καὶ τί
πρόσωπα! ὁ διέβολος αὐτὸς ἤθελε φορτιάσει εἰς
τὴν θέαν των! Μοὶ κλείουσι τὴν δίοδον καὶ κρά-
ζουσι μὲ φωνὴν ὡσεὶ ἐκ τοῦ ἄδου ἐρχομένην· τὸ
που γ γί ο ν ἦ τὴν ζωὴν! Ἀλλ' ἐγὼ, χωρὶς νὰ
τὰ χάσω, ὑποχωρῶ ἐν βῆμα καὶ σύρων ἀπὸ τῶν
θυλακίων μου δύο πιστόλια πυροβολῶ . . . δύο
τῶν ληστῶν δάκνουσι τὴν κόριν· τρίτος τις προ-
χωρεῖ, τοῦ σχίζω τὸ κρανίον εἰς δύο μὲ ἐν κτύ-
πημα τοῦ κοντακίου· τοῦ τετάρτου τέλος διασπῶ
τὸ στήθος μὲ τὸν σιδήρον τοῦ πιστολίου μου».

Ὁ καλὸς Νοδιῆ ἴσταται ἔκθαμβος ἐνώπιον τῆς
ψευδοῦς του ταύτης σφαγῆς· διότι ὁ φόνος, ἂν
καὶ μόνον μὲ λόγους, τῷ ἐφαίνετο ἐγκλημα.

« Δὲν μᾶς εἶπατε τί ἔγινεν ὁ πέμπτος, ἡρώ-
τησεν ἐμπαικτικῶς, ὁ πρῶτος διηγηθεῖς.

— Ἄ! ὁ πέμπτος; . . . ἀποκρίνεται ὁ Νοδιῆ,
ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἦτο κύριος τοῦ πεδίου τῆς μά-
χης, ἔ! λοιπὸν ὁ πέμπτος . . . μὲ ἐφόνευσεν».